

Baratz erdian lore di fiña,
ak damost naro atsegiña;
goian-goian laiño moltzo,
nire baratza bean zerutxo.

LOA

—Loa, lo, zer zaitugu?
—Aur txikia nozu,
ta eskuan daroat
margozko kruselu.

Gaua baltz eldukeran
gora noa ixillik:
ez dot zirri-marratu
nai zarata-mintzik.

Aur txikiak dituzu
buruak gordeta,
iru ta lau ordutan
lorik ein ezinda.

Urreratuz dirautset,
pagu ta irripartsu:
«Ez zarie oindiño,
maiteok, lokartu?»

Ta samurki dixurtset
gantzurik leunena,
ume-begi oztiñak
sorgintzeko bena. .

OI, EIZTARI!

Zugatzean,
goi-goi, txindorra kantuz;
bean, adi,
eiztari bat ¡skilluz.

Aizez kea...
Txindorra da lurrera;
luma gorri,
intziriz doa ¡ltera.

Zugatze-puntan,
ixil, ezta kanturik.
Txori leuna
zelaian dago il-otzik.

Eiztari txar:
or muna egalean
nir'maitea
kanta-ots samurrean.

Ez, otoi, ez
bera geziz eratsi;
laztana dot,
neure erraiaren antsi.

Argi-miña,
maite printzaz jantzia.
Zeru-ago
dauan izate erdia.

Iskilluaz
ez su-egin, eiztari!
Bide ertzean
dot maitea kantari!!